

De Ster

PRESIDENT DAVID O'MCKAY
EN ZIJN ECHTGENOTE EMMA MCKAY TIJDENS
HUN BEZOEK AAN NEDERLAND.

Juli 1952

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

52e JAARGANG - No. 7

INHOUD:

	Blz.
Toespraak door President David O'McKay	182
De leer van de wederopstanding	188
President David O'McKay brengt een bezoek aan Nederland	190
Van een Engelse Synagoge	193
Geestelijke instelling en gewapend conflict	194
Verslag van de Algemene Zendingsconferentie	202
Verslag van de Haagse Districtsconferentie	204
Zonnehoek	205
Aankomst en Vertrek	208
Gebeurtenissen in de Zending	210

Redacteur: DON H. VAN DAM, President der Nederlandse Zending

1e Assistent: A. D. JONGKEES

2e Assistent: Mevrouw A. C. OKKER—HIEMSTRA

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

TOESPRAAK

door

President David O'McKay
 gehouden op 13 Juni 1952
 in het Palace-Gebouw te
 Rotterdam, Zomerhofstraat 15.

*

Mijn waarde Broeders en Zusters,

Het spijt mij zeer, dat ik geen Nederlands kan spreken . . .

Ik kan u zeggen, dat ik de Heiligen in de grond van mijn hart dankbaar ben voor het hartelijk welkom mij en de mijnen bereid. Ik heb hedenavond het uitstekend zingen van het koor, van het kwartet en de geïnspireerde solo, door Zuster Schouten gezongen, gewaardeerd. Ook waardeer ik het waardig voorbeeld van de zendelingen, die aan anderen hun plaats hebben afgestaan en nu de vloer tot een stevige rustbank hebben. Wij zullen nooit het banket vergeten in het Palace-hotel te Scheveningen met alle zendelingen, noch de hoffelijkheid, waarmede de heer Schultz en anderen ons bejegend hebben.

Vele jaren lang — dertig jaren, om precies te zijn — draag ik het Nederlandse volk een warm hart toe. Vandaag stonden Zuster McKay en ik op de ruïnes van de plaats, waar ik 30 jaren geleden een merkwaardige ervaring op-

deed. Ik sprak toen voor een gehoor te Rotterdam en President Zappey vertaalde voor mij. Het was toen, dat mij de gave van uitlegging van talen werd gegeven. Misschien zijn er onder u wel enigen, die daarbij tegenwoordig waren. President Zappey gaf een vertaling van een van mijn opmerkingen en ofschoon ik geen Nederlands kon verstaan, wist ik, dat hij mijn woorden niet juist had weergegeven. Ik zeide hem dat en verbeterde hem. Daarop wendde hij zich tot mij en zeide, dat ik in 't geheel geen vertaler nodig had, want ik verstond de taal heel goed. Dit is een voorbeeld hoe de geest de gedachten van elk onzer kan leiden. Nu is dat gebouw er niet meer, door menselijk geweld verwoest. Moge de Heer de komst van de dag bespoedigen, dat er geen oorlog meer zal zijn. Niemand vindt er baat bij. De overwinnaars zijn verliezers en de onschuldigen lijden.

Terwijl Zuster McKay en ik op die kale plek stonden, voelde ik mij gedrongen een gebed tot de

Heer op te zenden, dat Hij de dag spoedig moge doen komen, dat vrede wederom in de wereld zal heersen.

Ik had gisteren het voorrecht, met Zuster McKay, uw gracieuse koningin hulde te brengen voor haar meesterlijke rede voor de Amerikaanse Senaat, over VREDE. Want zij is een dame vol gratie, intelligent, vriendelijk, bedachtzaam, vol liefde voor haar volk en voor gerechtigheid. Gij zijt een gezegende natie, indien gij de idealen getrouw kunt blijven, waardoor dit volk sinds Willem van Oranje werd geleid.

Wij zullen morgen uw land verlaten met dankbare harten wegens de gelegenheid, die wij wederom hadden om de warmte en adeldom van uw ziel en de goedheid van uw karakter te gevoelen.

Gisterenmorgen ontving ik een brief van President Zappey. Hij zendt zijn groeten en genegenheid aan alle Heiligen in Holland.

In de weinige minuten, die mij ter beschikking staan, voel ik mij gedrongen de gebeurtenis als tekst te nemen, die aan het toneel vooraf ging, hetwelk door de zangsolo van deze avond werd weergegeven: IK WANDELDE IN DE HOF ALLEEN. Wij lezen in het 16de hoofdstuk van Markus: „Gij zoekt Jezus, die gekruist was, Hij is hier niet, Hij is opgestaan. Zie de plaats, waar zij Hem gelegd hadden.” Indien Jezus uit het graf verrees, zoals de Schrift ons vertelt, en de geesten in de gevangenis bezocht, terwijl zijn lichaam in de tombe lag, de geesten, die in de dagen van Noach ongehoorzaam waren geweest, vele honderden jaren geleden, zal ieder menselijk wezen na zijn dood in zijn geestelijk lichaam voortleven. Hij

nam sterfelijkheid op zich, zoals gij allen hebt gedaan. Hij was God's Zoon en leefde een volmaakt leven; Hij was een getuige van deze waarheid, dat de dood geen einde maakt aan het bestaan van de mens. Hij overwon de dood. De gedachte aan de onsterfelijkheid heeft mij vandaag bezig gehouden en deze gedachte heb ik ook medegedeeld aan de zendelingen, die naar hier zijn gezonden om te prediken.

Ik moet Ouderling Siphema mijn verontschuldiging aanbieden voor wat ik nu ga zeggen, want het zal hem waarschijnlijk bedroefd maken. Ik neem u in vertrouwen en vertel u dat ik wegens mijn bekendheid met Ouderling Siphema geleid word om over onsterfelijkheid te spreken. Misschien weet ge niet, dat Ouderling en Zuster Siphema hun beide zonen hebben verloren. De een, toen hij nog jong was en de andere eerst onlangs, in de leeftijd van 17 jaar. Het is nog maar een paar weken geleden, dat Ouderling Siphema op een avond bij mij kwam en mij vroeg met hem mee te gaan naar het ziekenhuis, om zijn 17-jarige zoon te zalven. De jonge man was een der besten. Ik kende hem niet, maar zijn gelaat droeg de stempel van een edel karakter. Wij zalfden hem en vroegen de Heer de ziekte tegen te gaan en deze jonge man zijn gezondheid terug te geven, indien dit mogelijk was. De Heer vond het echter beter hem tot zich te nemen.

Ofschoon hij pas zeventien jaar oud was, had deze jonge man 400 dollars opgespaard, in afwachting van een zending. Nadat hij was heengegaan, besloten zijn ouders het geld te gebruiken, dit bij de opbrengst van hun huis, hetwelk zij verkochten, te voegen en aldus

hun zoon in het zendingsveld te vertegenwoordigen. Deze ouders zijn thans in uw midden en verkondigen u het Evangelie. Mijn gedachte en mijn boodschap voor u vandaag zijn deze: dat deze jonge man aan de andere zijde nog werkzaam is en als een lid van deze Kerk vele plichten vervult. Hij is net zo actief, net zo werkelijk en met dezelfde edele persoonlijkheid, waarmee hij zich op aarde deed kennen, toen hij nog bij zijn ouders was.

Eens hoorde ik een moeder schreien, terwijl zij bij de baar van haar kleine jongen zat, die gestorven was. Hem was een noodlottig ongeluk overkomen. Een der Stakepresidenten, President Middleton, zeide tot haar: „Schrei niet, schrei niet, lieve moeder, ge zult uw zoon weerzien.” Ik was toen maar een kleine jongen en een speelkameraadje van het dode kind, maar ik herinner mij duidelijk de wanhoopskreet van deze vrouw: „O! als ik het maar wist . . .” Ik was toen te jong om alles te begrijpen. Doch nu besef ik de diepte van die smartkreet, wanneer ik dat toneel in mijn geheugen terugroep.

Vandaag hoorde ik van een andere zending in Holland, wiens vader onlangs is overleden. Het plotselinge bericht trof mij, want ik heb zijn vader goed gekend. Hij was bisschop in de stad, waar ik geboren ben. Ik kende zijn vrouw als jong meisje; zij was studente aan de school, waarvan ik het hoofd was. De plotselinge tijding trof mij pijnlijk. Ik gevoel grote sympathie voor Ouderling McEntire. Ik weet hoe bedroefd hij moet zijn, omdat hij de begrafenis van zijn vader niet kan bijwonen. Hij had met een vliegtuig kunnen gaan, maar zijn moeder berichtte hem, God zegene

haar, dat hij in Holland moest blijven en zijn zending ten volle uitdienen.

Tot hem en tot Broeder en Zuster Sipkema zeg ik, dat de dood geen einde aan ons bestaan maakt. Over de opstanding van Jezus lezen wij in Marcus: „Hij is niet hier, Hij is opgestaan.” Dit heeft natuurlijk betrekking op de opstanding van Jezus. Maar zo waarlijk als Jezus uit het graf verrees en de geesten in de geestenwereld predikte, die vele honderden jaren geleden waren gestorven, zo waarlijk leven de twee zonen van Broeder en Zuster Sipkema en de vader van Ouderling McEntire in die geestenwereld en bewegen zij zich daar en bestaan zij daar werkelijk. Zo zeker als mijn eigen ouders nog leven, en mijn twee zusters en mijn broeder en onze kleine jongen, die op driejarige leeftijd stierf, zo zeker leven nog uw ouders, uw zusters, uw broeders, uw kinderen en geliefden.

Wanneer ik die smartkreet van die moeder hoor: „O! als ik maar wist, als ik maar wist, dat ik hem weer zal zien . . .”, zou ik willen zeggen, dat er drie manieren zijn, waarop wij troost kunnen ontvangen:

Ten eerste: door de woorden van onze grote wijsgeren.

Ten tweede: door het getuigenis van onze vooraanstaande mannen op het gebied van literatuur in deze wereld.

Ten derde: door openbaring en inspiratie van de Heer aan de geest en de ziel des mensen.

Iedereen heeft in zijn ziel het verlangen naar onsterfelijkheid. Dit wordt in de volgende passage geïllustreerd: „Zo moet het zijn . . . Plato, gij zegt wel, vanwaar anders deze aangename gedachte, dit diepe verlangen, die hang naar onsterfe-

lijkheid?” En dan is dit het antwoord: „Het is de goddelijkheid, die in ons werkt, de hemel zelf toont ons het hiernamaals en geeft de mens de eeuwigheid te kennen. Terwijl allen dit verlangen ervaren, zijn er velen die twijfelen.” Wanneer echtgenoten hun vrouwen ten grave dragen, vrouwen hun echtgenoten en ouders hun kinderen en geliefden, hebben zij allen het verlangen, dat het aldus zal zijn. Maar daar zijn sommigen die twijfelen en hun twijfel hun verlangen laten overheersen. En de twijfel vernietigt de hoop in hun hart.

Ik had aan de universiteit een zeer dierbare vriendin, wier vader een verstokt agnosticus was. Vijftig jaren waren na onze eerste kennismaking verlopen en nog was hij dezelfde agnosticus¹⁾. Tenslotte stierf haar vader en hij stierf als een agnosticus. Na zijn dood zocht ik deze vriendin op en zeide haar:

„Je vader is steeds een goede, edele en waarachtige vriend geweest, maar het Evangelie heeft hij nooit begrepen. Ik zou graag je toestemming willen hebben om tempelwerk voor hem te doen.” „Wat bedoel je daarmee?” vroeg zij. Ik verklaarde haar toen enige details van dit belangrijke werk. Ik vroeg haar de nodige gegevens te willen verzamelen en mij deze na mijn terugkeer naar Los Angeles te geven. Toen ik terug kwam, overhandigde zij mij de gegevens. Nu, ook zij was een agnostica, bijna zo sterk als haar vader. Zij zeide tot mij: „David, doe nooit iets, dat hem van mij zal wegnemen.” Zij was een agnostica en zij had haar twijfel, toch had zij dat levende ge-

¹⁾ Agnosticus: iemand die de mening is toegedaan dat men van God niets kan weten, anders dus dan de atheïst die het bestaan van God ontkent.

voel in haar ziel, dat verlangen naar onsterfelijkheid.

Een onzer dichters gaf daaraan uitdrukking in de volgende woorden:

Zeg mij niet zo droevig vele malen:
't Leven is maar een lege droom —
En de ziel die sluimert, is dood.

De dingen zijn niet wat zij schijnen.
Het leven is werkelijk en ernstig
En het graf is niet zijn einddoel.

„Stof zijt ge en tot stof keert ge
weer”

Werd niet gezegd van de ziel des
mens.

Maar deze gedachten behoren thuis in het gebied van de rede. En de rede is als gids zo schemerig als de maan en de sterren. Zij verlichten de hemel, maar niet ons pad, zoals de zon. Zoals hun lichten voor onze voet zijn, zo onzeker is de menselijke rede als een lichtbaken. Wij moeten trachten geleid te worden door een hoger licht, het licht van GELOOF, geloof in de Eeuwige Vader, geloof in Zijn Zoon, geloof in de bewijzen van 's mensen onsterfelijkheid, zoals in de Schrift geschreven staat. Dat is wat Marcus bedoelde, toen hij zeide, 30—40 jaren na de kruisiging: „Hij is hier niet, Hij is opgestaan.” Indien de Christenwereld die schriftuurplaats geloofde, zouden de mensen ook de waarheid aangaarden, dat wanneer de mens sterft, zijn persoonlijkheid nog bestaat. Jezus zeide: „In Mijn Vader's huis zijn vele woningen. Ik ga heen om u plaats te bereiden, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.”

Toen de Zaligmaker in de wereld was, kende Hij geen dood. Toen Hij de weduwe ontmoette, die haar enige zoon naar het graf volgde, gaven Zijn woorden daarvan getuigenis. Deze weduwe had haar echtgenoot verloren en haar zoon

lag dood op de baar. De Heiland deed de baar nederzetten, zeide tot de zoon dat hij moest opstaan en gaf hem aan zijn treurende moeder terug. Jezus was ver weg, toen Lazarus, zijn boezemvriend, overleed. Hij was aan de oever van de Dode Zee en Maria en Martha zonden Hem een boodschapper. Hij was echter twee dagen later in Bethanië. Toen Hij het sterfhuis naderde ging een boodschapper naar binnen om Zijn komst aan te kondigen. Toen de Meester tenslotte het huis binnentrad, was Martha de eerste, die Hem tegemoet kwam, zeggende: „Heer, indien Gij hier waart geweest, ware mijn broeder niet gestorven.” Maar de Heer zeide: „Uw broeder zal weder opstaan.” „Ik weet,” zeide Martha, „dat hij opstaan zal in de opstanding.” Toen gaf Jezus Zijn antwoord in deze onsterfelijke woorden: „Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloof, zal leven, al ware hij ook gestorven en een iegelijk, die leeft, en in Mij geloof, zal niet sterven in der eeuwigheid.”

Wij hebben heden ten dage, meer dan 1800 jaren na de dood en de opstanding van Jezus Christus, een getuigenis dat Hij leeft. Hier hebben wij de kostbare woorden van onze Profeet Joseph Smith: „En nu, na vele getuigenissen, die van Hem gegeven zijn, is dit het laatste getuigenis van alle, dat wij van Hem geven: „DAT HIJ LEEFT! Want wij zagen Hem, aan de rechterhand van God; en wij hoorden de stem, zeggende dat Hij de Eniggeborene des Vaders is — dat door Hem en van Hem de werelden zijn gemaakt.”

Dus, mijn geliefde Broeders en Zusters, tot u, die geliefden hebt verloren, wens ik te zeggen, dat zij niet verloren zijn. Uw geliefden zijn alleen maar aan de andere

zijde. Wees ervan verzekerd, dat zij alleen maar een tijd lang weg zijn. Nu is het onze plicht hier om zo te leven, dat wij hun gezelschap verdienen, wanneer ook wij naar de overzijde gaan en van onze handelingen in ons sterfelijk bestaan rekenschap zullen moeten geven.

Tot slot wil ik u een droom vertellen, die President Joseph F. Smith vele jaren geleden had. Hij droomde, dat hij gestorven was en dat hij zich moest voorbereiden om enkele kerkleiders te ontmoeten, die vóór hem waren gestorven. Hij besepte, dat hij in de vergadering, die hij moest bijwonen, een speciale kleding aan moest hebben en hij ondervond enige moeilijkheid met het verkrijgen van die kleding. Toen hij de deur naderde van de zaal, waar de vergadering zou worden gehouden, herkende hij Joseph Smith, diens broeder Hyrum, Brigham Young, John Taylor en anderen, die eerder heengegaan waren. De Profeet Joseph had de leiding van de vergadering en toen Joseph F. Smith binnentrad, wendde hij zich tot hem, zeggende: „Joseph, je bent laat!” Toen kwam een gevoel van volkomen vertrouwen en voldoening over hem en hij antwoordde: „Ja, ik ben laat, maar ik ben rein.” God helpe ons zo te leven, dat wanneer wij onze Schepers aan de andere zijde ontmoeten en rekenschap afleggen van onze daden in de sterfelijkheid verricht, wij niet alleen een hart vol gerechtigheid hebben, maar dat ons geweten REIN moge zijn.

De enige wijze, waarop wij dat ideaal kunnen verwezenlijken, is het onderhouden van God's geboden. Behoud uw geloof in God en uw geloof in Zijn waarheid, zoals die in de Schrift is geschreven. Dat geloof brengt u naar uw afwezige geliefden terug en geeft u de vreug-

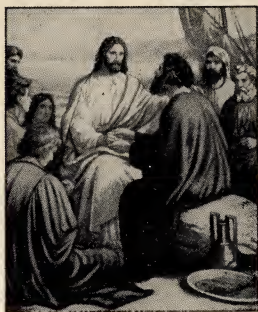
den der jeugd weer en doet uw tranen in een glimlach verkeren. Want geloof is de sterkte van de ziel. Verloren is de mens, die dat niet heeft.

Morgen gaan wij u verlaten, maar ik wil dit getuigenis bij u achter laten: Dat ik weet, dat de dood geen einde maakt aan het bestaan van de ziel. Ik geef u mijn getuigenis, dat onze Vader in de Hemel leeft, dat Jezus Christus onze Ver-

losser is en dat de Profeet Joseph Smith het eeuwige Evangelie van Jezus Christus heeft hersteld en de kracht Gods tot zaligheid weer naar de aarde heeft teruggebracht. Dat God de dag moge bespoedigen, dat dit getuigenis wederom in de gehele wereld zal worden gehoord om daar blijvende vrede en geluk te vestigen. Dit is mijn gebed in de naam van Jezus Christus, Amen.

*„Gij zijt Mijn dienstknecht, Ik heb u gekozen en u niet verworpen. Vrees niet, want Ik ben met u; wees niet verschrikt, want Ik ben Uw God; Ik zal U sterken, ja, Ik zal U helpen; Ik zal u ondersteunen met de rechterhand Mijner gerechtigheid.
Zie, allen die tegen u in gramschap ontstoken waren, zullen beschaamd worden.”*

Improvement Era, Juni 1923

De leer van de wederopstanding

door Orson F. Whitney van de Raad der Twaalven. it

(Uit de Improvement Era van April 1916)

*

De opstanding van Christus was een verbazingwekkende gebeurtenis. Er was nog nooit iets dergelijks op deze planeet gebeurd, hoewel dit wel het geval was op andere werelden; want, dit is niet de enige van God's scheppingen. Hij had al vele werelden geschapen vóór Hij deze aarde maakte en haar bevolkte en verlostte. Deze aarde was geschapen voor de kinderen van Adam en Eva, een deel van de in het heelal wonende familie van onze Vader, en hier doen we de ervaringen op, vaak verdrietig en pijnlijk, welke velen ook op andere planeten hebben doorgemaakt en die velen nog zullen doormaken op planeten, die nog geschapen zullen worden; met de belofte van het eeuwige leven, door de verdiensten van de Zoon van God, de enige naam welke onder de hemel gegeven is waardoor zulke dingen kunnen geschieden.

Deze feiten zijn zó wonderbaarlijk, gaan zó ver uit boven de alledaagse gebeurtenissen in het menselijk bestaan, dat sommige mensen ze met vreugde uit de wereld zouden willen helpen. Mannen, die zichzelf wetenschapsmensen of wijsgeren noemen, vertellen ons, dat Christus niet meer was dan een goed en groot mens, een wijs en prachtig leraar; dat Hij geen wonderen deed — niet op het water wandelde, niet de menigte spijzigde met een paat broden en vissen en niet uit het graf

te voorschijn kwam na Zijn begravenis. Men vraagt ons dit alles weg te werpen en de ijdele theorieën der mensen in de plaats te nemen voor de grote hoop op eeuwig leven, gebaseerd op het verzoeningswerk van de Zaligmaker.

Jezus wist dat het een verbazingwekkende stelling was — deze leer van de wederopstanding. Hij vertelde Zijn discipelen vóór de kruisiging, dat Hij de macht bezat Zijn leven neer te leggen en het weder op te nemen. Maar toen Hij aan de Apostelen verscheen in Zijn opgestane lichaam waren zij bevreesd en dachten zij dat Hij een geestverschijning was. „Ik ben het, vreest niet,” zeide Hij, „want een geest heeft geen vlees en beenderen, zoals gij ziet dat Ik heb.” Hij wilde hen overtuigen, dat Hij daadwerkelijk uit het graf was voortgekomen en Hij slaagde er in hen van dit feit te overtuigen. Eén van hen echter was afwezig en toen deze, Thomas, door zijn broeders werd verteld, dat de Heer was opgestaan en bij hen was geweest, antwoordde hij: „Ik zal het geenszins geloven, indien ik in Zijne handen niet zie het teken der nagen en steek mijn hand in Zijn gewonde zijde.” — Nu was Thomas één van de Twaalf Uitzonderlijke Getuigen, wier zending het was de wederopstanding van Christus te verkondigen en deze mannen behoorden te weten wat zij predikten.

Zij konden niet uitgaan in de wereld en zeggen: „*We geloven* dat Christus uit de doden is opgestaan; het is onze *mening* dat dit zo is; *misschien* is het gebeurd, want Hij zei dat het zou gebeuren.” Wat voor betekenis zou een dergelijke boodschap gehad hebben voor een wachtende wereld, hongerig naar de woorden van het eeuwige leven? Deze mannen moesten *weten*; niet alleen maar *geloven*, en daarom stond Hij hun toe Zijn stem te horen en Hem zelfs aan te raken, zodat zij zonder enige twijfel over-

tuigd zouden zijn. En dus, toen Hij zich verwaardigde om nog eens te komen — deze keer tot Thomas — zeide Hij: „Breng hier uw hand, betast me, en zie of Ik het ben.” Thomas, die niet langer meer twijfelde, viel aan Zijn voeten en riep uit: „Mijn Heer en mijn God!” Toen zeide de Heiland: „Thomas omdat ge Mij gezien hebt, zo hebt gij geloofd: maar zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben.” (Zie Luc. 24 : 36—39 en Joh. 20 : 24—28).

Uw hart worde niet ontroerd; gij lieden gelooft in God, gelooft in Mij.

In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben: Ik ga heen om u plaats te bereiden.

En zoo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zoo kome Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.

Joh. 14 : 1—3.

President David O'McKay brengt een bezoek aan Nederland.

In de eerste dagen van Juni zagen de Nederlandse leden en vrienden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met spanning uit naar de komst van het aardse Hoofd dezer Kerk. De lang gekoesterde verwachting ging in vervulling, toen op Woensdag 11 Juni het vliegtuig uit Bazel op Nederlandse bodem landde en President Don H. van Dam en Zuster van Dam hun gasten op Schiphol welkom konden heten, namelijk: President David O'McKay, Zuster McKay, hun zoon Lawrence en zijn vrouw Mildred.

Het gezelschap nam zijn intrek in het Palace hotel te Scheveningen, vanwaar, na een verkwikkende nachtrust, de President der Kerk en Zuster McKay naar Soestdijk vertrokken, waar zij door Hare Majesteit Koningin Juliana in Haar paleis in audiëntie werden ontvangen. Meer dan een half uur onderhield de Koningin zich met Haar gasten, gedurende welke tijd President McKay de gelegenheid

kreeg de groeten van alle Heiligen, die de laatste jaren uit Nederland naar Amerika waren vertrokken, aan hun Vorstin over te brengen. Ook vertelde hij Haar over het Boek van Mormon, over het Zendingssysteem der Kerk en over het Woord van Wijsheid. Hij bracht de Koningin hulde voor Haar rede, welke Zij voor de Senaat van de Verenigde Staten had gehouden. Zij lichtte de hoofdpunten van Haar rede toe, namelijk liefde en vrede, de oude beginselen. President McKay vertelde Haar, dat toen Jezus zeide: „Gij zult de Heer uw God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte” en „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf”, dit eveneens oude principes waren, doch eeuwig en ook heden van kracht. Koningin Juliana vertelde hoe dijken werden gebouwd en ook hoe het mogelijk was het water van het land naar de Noordzee af te voeren, ofschoon de provincies Holland bijna geheel onder de zeespiegel liggen. President McKay verklaarde de Koningin, dat wij geen koffie, thee, tabak en sterke drank gebruiken.

De President zeide Hare Majesteit een in leer gebonden exemplaar van het Boek van Mormon ten geschenke te willen aanbieden, hetgeen de Koningin zeide gaarne te zullen aanvaarden. Het verwonderde Haar, dat de Kerk zoveel zendingen in Nederland had en dat deze niet door de Kerk werden ondersteund en dat zij al hun

tijd aan het prediken van het Evangelie wijdden.

Deze audiëntie is tot stand gekomen op verzoek van de Nederlandse Consul-Generaal te San Francisco. Alvorens President McKay Amerika verliet, bracht de Consul-Generaal hem in Salt-Lake-City een bezoek. Hij vernam toen, dat de President van plan was in de naaste toekomst naar Nederland te gaan. De Consul-Generaal zeide, dat hij zou trachten een audiëntie bij Koningin Juliana te arrangeren, welk voorneemen door President McKay met vreugde werd begroet.

Hij vernam van deze aangelegenheid niet eerder dan toen hij in Schotland was, alwaar hij een telegram ontving met het verzoek de data van zijn verblijf in Nederland te willen opgeven. Toen de President in Zwitserland was om een bezoek aan de Zwitsers-Oostenrijkse Zending te brengen, seinde President van Dam hem, dat de Koningin hem de volgende dag, 12 Juli, verwachtte.

Na de boven vermelde audiëntie reisde President McKay naar Hilversum en vandaar naar Utrecht, alwaar hij in beide plaatsen de vergaderzalen in ogenschouw nam. Er werden plannen besproken

voor een nieuwe kerk in Utrecht en voor de verbetering van die in Hilversum.

In het Palace hotel, waar President McKay en de zijnen logeerden, werd de President door verscheidene verslaggevers van vooraanstaande Nederlandse dagbladen geïnterviewd; ook door een correspondent van de Associated Press, die door de Secretaris van Hare Majesteit de Koningin ingevolge Haar opdracht, naar de President was gezonden.

Ongetwijfeld zal het bezoek van President David O'McKay zijn zegen voor de Kerk in Nederland afwerpen en zullen sommigen tot nadenken worden gebracht over de *manier*, waarop zij tot dusver over „die Mormonen“ werden ingelicht, wier Hoofd op zulk een gratievolle wijze door de Hoogste in den lande werd ontvangen.

Ook de zendingen in Nederland zullen zich door de aanwezigheid van President McKay zeer bevoorrecht hebben gevoeld, niet het minst tijdens het banket, hetwelk te zijner eer in de eetzaal van het Palace hotel te Scheveningen werd gehouden en waaraan behalve de President, Zuster McKay met hun zoon Lawrence en hun schoondochter Mildred, ook President Don van Dam, Zuster van Dam met hun kinderen en alle zendingen deelnamen. President van Dam had de leiding van de vergadering en Ouderling R. Wm. Bradford had de functie van ceremoniemeester.

Na het diner werd het volgende programma door de zendingen uitgevoerd: een lied, gezongen door het welbekende zendingenkwartet, een trompetsolo door Ouderling Charles Hobbs, een

zangsolo door Richard Storrs, een vioolsolo door Ouderling Harry L. Tarr, een zangsolo door Ouderling Albert B. Clark, een accordeon duet door Daryl en Donette van Dam, een slotzang door het zendelingenkwartet, gevormd, zoals ge weet, door de Ouderlingen Richard Storrs, James D. Condie, William Bradford en Jack van Rij. Daarna bood Zuster Addy Gyr, uit naam van alle zendingen in Nederland, aan President McKay en de zijnen geschenken aan. Hierbij werd Ouderling Don W. Rappier, die na het vertrek van President John P. Lillywhite tot aan de komst van President van Dam, de zware en verantwoordelijke taak van waarnemend Zendingpresident op zijn schouders droeg, evenmin vergeten. De aldus bedachten spraken toen hun waardering over het ontvangene uit.

President McKay richtte zich daarna tot de aanwezigen met een toespraak, die door dezen met grote aandacht werd aangehoord. Ruimtegebrek laat het *in extenso* weergeven van zijn woorden niet toe. Zij daarom volstaan met het volgende. De kern van zijn toespraak was: *Besef goed, wat het betekent, een zending te zijn!* De aanwezige zendingen werden geluk gewenst met hun gevolggeving aan de oproep om op zending te gaan en vermaand altijd hieraan te denken: *„eens een zending, altijd een zending”*. „Op zekere keer,” aldus de President, „vroeg ik een groep zen-

delingen in één woord te verklaren wat een zending is. Ik kreeg verschillende antwoorden: leraar, afgeezant, vertegenwoordiger, prediker, dienstknecht, organisator, heraut. Nu vraag ik u, luisteraars, een van deze definities te kiezen en uzelf af te vragen, of ge daaraan beantwoordt. Van u wordt verwacht, dat gij betrouwbaar en eerlijk zijt, waardige vertegenwoordigers van uw ouders (dit feit alleen al behoort voldoende te zijn uw goede naam te eren en nimmer iets te doen, wat uw ouders zou bedroeven en die eer schade doen). Gij vertegenwoordigt ook uw wijk, uw Kerk, gij vertegenwoordigt de Heer Jezus Christus. Ik weet van een meisje, dat met enige vertegenwoordigers van onze Vader in de Hemel reisde en diep gegriefd was, omdat deze zich niet gedroegen in overeenstemming met de beginselen, die zij moesten verkondigen. Ik vermaan u overeenkomstig de geboden des Heren te leven en al het overige aan God over te laten.” Tot slot sprak President McKay zijn lof over de Nederlanders uit en zeide hij, dat zij de boodschap, welke de zendingen voor hen hadden, waard waren.

Bij het ter perse gaan van bovenstaand verslag, is het met zoveel vreugde verwachte bezoek van President David O'McKay alweer enige weken geleden, maar zijn verblijf, hoewel het zeer kort heeft geduurd, zal in de harten van de Nederlandse Kerkleden in dankbare herinnering voortleven.

VAN EEN ENGELSE SYNAGOGE.

„Wat,” zult ge zeggen, „valt er nu van een Synagoge te vertellen?” Dat is het bedehuis van de Joden en of het nu een Engelse is of een Nederlandse of welke Synagoge dan ook, het is en blijft een Joods bedehuis, waar waarschijnlijk wel dikwijls over de komst van de Messias zal zijn gesproken. Juist, over de verwachte komst van de Messias. De eerste, wel te verstaan. Bijgaande photo toont u de Highgate United Synagoge in Noord-Londen, waar ongetwijfeld deze verwachting in gebed en toespraak vaak zal zijn uitgesproken.

Nu niet meer. Want wat is het geval? Sinds enige tijd is het gebouw het eigendom geworden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En nu wordt daar weer over de komst van de Verlosser der wereld gesproken, doch nu over zijn *tweede komst*.

Merkwaardige tegenstelling! De vorige bezitters waren mensen, die Jezus Christus als hun Messias, hun Heiland en Verlosser hebben verworpen; de tegenwoordige eigenaars verkondigen, dat het juist die lang verbeide Koning was, die in het midden des tijds kwam om de leer te brengen, die niet de Zijne was, maar Desgenen, die Hem gezondend had. Nu worden in het gebouw andere klanken gehoord dan vroeger. Nu wordt daar de blijde boodschap verkondigd, niet alleen dat Hij, de verwachte Messias, onder het Joodse volk, Zijn volk, verscheen, maar dat Hij is teruggekeerd om terug te brengen wat verloren ging en de mens zelf niet terug kon vinden.

Eerst een synagoge, nu de Kerk van Jezus Christus. Deze overgang is een symbool en een voorteken.

Gedachten van anderen

SAINTE BEUVE:

de afgunst is een klein gevoel, dat vooral werkzaam is op kleine afstand.

COMTESSE DIANE:

de vreugde van bewonderen is de beloning van hen, die vrij zijn van afgunst,

Geestelijke Instelling en Gewapend Conflict

door
William E. Berrett,
godsdienstleraar
aan de Brigham Young
Universiteit

*Het Boek van Mormon spreekt
over actuele problemen*

Zijn zij, die God aanbidden ge-
rechtigd in de oorlog te gaan —
mensenlevens te nemen — oor-
logsschepen te bouwen en kanon-
nen en atoombommen te vervaar-
digen?

Welke moet de houding van de
Kerk zijn ten tijde van oorlog?

Zullen de rechtvaardigen op het
slagveld beschermd worden?

Keren volkeren, vernederd door de
verwoestingen van de oorlog, zich
weer tot God?

Waarom, als er een God bestaat,
laat Hij oorlog en verwoesting on-
der Zijn kinderen niet ophouden?
Deze vragen staren ons bijna
dagelijks in het gelaat en zij vin-
den slechts verwarde antwoorden.

Oorlog is een kwaad

De meeste mensen zullen het er
over eens zijn, dat de oorlog een
kwaad is, omdat het voor hen, die
bij de oorlog betrokken zijn, zaak
is, de vijand te doden en zijn
eigendommen te vernietigen. Oor-
log wordt als een kwaad be-
schouwd, omdat het haat opwekt,
hebzucht bevordert en de geeste-
lijke waarden van het leven ver-
nietigt. Er verheffen zich echter
hier en daar stemmen ter verdedi-
ging van de oorlog. De naar voren
gebrachte argumenten zijn al
eeuwen oud en behelzen, dat oor-
logen een natie actief maken, de
bevolking van de aarde regelen en

een aansporing vormen tot het
maken van nieuwe uitvindingen,
welke op hun beurt de mensheid
weer zegenen.

Verwarring onder de Christenheid

Omdat zekere passages in de
schriften, op zichzelf genomen, alle
mensen schijnen te veroordelen,
die het zwaard opnemen, hebben
z.g. christenen vele problemen ten
tijde van oorlog.

„Gij zult niet doden,” verklaarde
de Heer op de berg Sinaï. (Ex.
20 : 13).

Wederom horen we de woorden
van de Zaligmaker tot Petrus:
„... Keer uw zwaard in zijne
„plaats; want allen die het zwaard
„nemen, zullen door het zwaard
„vergaan.” (Matth. 26 : 52).

Aan de twaalf discipelen leerde de
Heer: „Gij hebt gehoord, dat tot
„de ouden gezegd is: Gij zult niet
„doden; maar zo wie doodt, die zal
„strafbaar zijn door het gericht.
„Doch Ik zeg u; zo wie ten on-
„rechte op zijnen broeder toornig
„is, die zal strafbaar zijn door het
„gericht... (Matth. 5 : 21/22).

„Gij hebt gehoord, dat gezegd is:
„Oog om oog en tand om tand.
„Maar Ik zeg u, dat gij den boze
„niet wederstaat; maar zo wie u op
„de rechterwang slaat, keer hem
„ook de andere toe.” (Mattheus
5 : 38/39).

Er zijn onder de christenen men-
sen, die vinden, dat deze passages
de gehele wet bevatten. Eén van

de meest op de voorgrond tredende is een groep, wier opvatting in zake oorlog zulk een uitgemaakte zaak schijnt te zijn geworden, dat vele landen hun standpunt eerbiedigen en in tijd van oorlog hun dienstplichtige jonge mannen andere taken opdragen dan het hanteren van vernietigingswapenen. Anderen hebben geweigerd de oorlog in welke vorm dan ook te steunen. Zulke opvattingen zijn in onmiddellijke tegenstelling met die van een andere secte, die oorlogen gerechtvaardigd acht zolang de leider zijn onderdanen gelast deze te voeren. In de loop van de geschiedenis hebben sommige geestelijke leiders de hulp van Christenen ingeroepen in de strijd om het Heilige Land en hebben zij zelfs Europese prinses last gegeven oorlog te voeren met hun buurstaten, wanneer deze opstandig werden. Anderen weer hebben zgn. „gerechtvaardigde oorlogen“ gesteund.

De meeste kerken hebben oorlog verafschuwd, maar hebben deze in tijden van conflict, op grond van economische of nationale belangen ondersteund. De kerken zijn in tijden van oorlog vaak verdeeld. Een dergelijke verdeeldheid vond plaats in de Verenigde Staten gedurende de Burgeroorlog. Een typisch voorbeeld van Protestantse verwarring met betrekking tot oorlog wordt gevonden in het verslag van de Oxford Conferentie van 1942: Hoewel het probleem welk standpunt de zgn. Christelijke Kerken behoorden in te nemen in de toen woedende wereldoorlog voor een langdudige bespreking ter tafel was gebracht, werd geen eenstemmigheid van opvatting bereikt en gingen de afgevaardigden naar huis met het gebod: „Ondersteunt

uw respectievelijke landen“ en zij hadden er aan toe kunnen voegen „ten goede of ten kwade“.

Het Boek van Mormon spreekt

Te midden van deze verwarring in de Christenwereld spreekt het Boek van Mormon als met klaroengeschal. En de stem is de stem van dienstknechten van de Allerhoogste. De Nephietische profeten, evenals alle profeten van God, veroordeelden de oorlog en stelden moedig pogingen in het werk tot handhaving van de vrede. Toch stelden deze profeten de vrijheid nog boven het leven en waren bereid er voor te vechten om die vrijheid te behouden.

Niettegenstaande de verschrikkingen en het kwaad van de oorlog en de schoonheid van vrede, heeft het leven een groter doel dan het in stand houden van een vredig samenzijn alleen. Het leven roept om de groei van de ziel. Gelegenheid tot groei wordt slechts daar geboden, waar de mens zijn vrijheid kan behouden, zijn vrije wil, zijn recht om te leven, te werken en te aanbidden overeenkomstig de ingevingen van zijn eigen geweten. Ten einde voor de mens deze vrije wil, zonder welke vooruitgang onmogelijk is, te behouden verwierp God Lucifer en zijn plan voor de mensen op aarde. (Zie Mozes 4 : 3).

Paraatheid voorkomt vaak oorlog

Het Nephietische volk vervaardigde met de goedkeuring en vaak met de directe hulp van zijn profeten wapenen, trok muren op en bouwde torens voor de verdediging van zijn steden. Zo lezen wij: „En ik, „Nephi, nam het zwaard van „Laban en maakte naar dit voorbeeld vele andere zwaarden, opdat niet op de één of andere

„wijze het volk, dat thans Lama-
„nieten werd genoemd, ons zou
„overvallen en verdelgen, want ik
„wist, hoe zij mij en mijn kinderen
„en allen haatten, die mijn volk
„werden genoemd.” (II Nephi
5 : 14).

Jarom geloofde ook in paraatheid
voor de oorlog, want hij schreef:

„En wij vermenigvuldigden ons
„uitermate, en verspreidden ons
„over het gehele land, en werden
„uitermate rijk aan goud, zilver,
„kostbare dingen, fraai bewerkte
„houten voorwerpen, machinerieën
„en eveneens aan ijzer en koper,
„en messing en staal; wij maakten
„allerlei gereedschappen om de
„grond te bebouwen, en oorlogs-
„wapenen; zoals de scherpgepunte
„pijl, en de pijlkoker, en de werp-
„spies, en de speer, en alle voor-
„bereidselen voor oorlog.

„En daar wij aldus waren voorbe-
„reid om de Lamaniëten te ont-
„moeten, konden zij niets tegen
„ons uitrichten. Maar het woord
„des Heren werd bewaarheid, dat
„Hij tot onze vaders sprak, lui-
„dende: In zoverre gij Mijn gebo-
„den zult onderhouden, zult gij
„voorspoedig zijn in het land.”
(Jarom 1 : 8/9).

De grote generaal Moroni, zelf
een machtig man van God, haastte
zich zijn volk toe te rusten voor
de verdediging van hun vrijheden,
toen hij zag, dat de Lamaniëten
zich klaarmaakten voor de strijd.

„Terwijl Amalickiah nu aldus door
„bedrog en misleiding macht had
„verkrege, had Moroni van zijn
„kant de zielen van het volk er op
„voorbereid, om getrouw te zijn
„aan de Here, hun God.

„Ja, hij had de legers der Nephie-
„ten versterkt en kleine vestingen
„of wijkplaatsen opgericht, ver-
„schansingen van aarde rondom

„zijn legers opgeworpen en tevens
„stenen muren rondom hen ge-
„bouwd, en om hun steden en aan
„de grenzen van hun landerijen,
„ja, om het ganse land heen. En
„in hun zwakste versterkingen
„plaatste hij het grootste aantal
„mannen; en aldus versterkte hij
„het land, dat in het bezit van de
„Nephieten was, en bracht het in
„staat van verdediging.

„Aldus was hij er op voorbereid
„om hun vrijheid, hun landerijen,
„hun vrouwen en hun kinderen en
„hun vrede te verdedigen, opdat
„zij voor de Here, hun God, moch-
„ten leven, datgene mochten hand-
„haven, wat door hun vijanden de
„zaak der Christenen werd ge-
„noemd.” (Alma 48 : 7/10).

Men doet goed op te merken wat
Mormon schrijft over deze grote
generaal naar wie hij zijn eigen
zoon noemde:

„Moroni was een sterk en machtig
„man; hij was een man van vol-
„maakt verstand; een man, die
„geen vermaak schiep in het ver-
„gieten van bloed; een man wiens
„ziel zich verheugde in vrijheid en
„onafhankelijkheid van zijn land
„en het vrijzijn zijner broederen
„van gevangenschap en slaver-
„rij . . .

„Ja, hij was een man, die stand-
„vastig was in het geloof in Chris-
„tus; en hij had met een eed ge-
„zworen om zijn volk, zijn rechten,
„zijn land en zijn godsdienst te
„zullen verdedigen, ja, zelfs ten
„koste van zijn bloed.” (Alma
48 : 11, 13).

*Profeten vechten om het leven, de
vrijheid en de eigendommen
te beschermen*

Dat de Nephieten geloofden, dat
God van hen verwachtte, dat zij
zo nodig zouden vechten voor het

behoud van hun leven en vrijheid, wordt aangetoond door de volgende opmerkingen van Mormon:

„De Nephieten werden door een „betere beweegreden aangevuurd, „want zij streden niet voor heerschappij, noch voor macht, maar „zij streden voor hun huis en haard „en hun vrijheden, hun vrouwen „en hun kinderen en hun alles, ja, „voor hun eredienst en hun kerk. „En zij deden, wat zij als de plicht „gevoelden, die zij hun God waren „verschuldigd; want de Here had „tot hen, en ook tot hun vaders „gezegd: Voor zoverre gij niet „schuldig zijt aan de eerste ergernis, noch aan de tweede, zult gij „u niet door uw vijanden laten „doden.

„Verder heeft de Here gezegd: Gij „moet uwe gezinnen tot bloedvergietens toe verdedigen. En om „deze reden streden de Nephieten „tegen de Lamaniëten, om zichzelf „te verdedigen en hun huisgezinnen en hun landerijen, hun geboorteland en hun rechten en hun „godsdienst.” (Alma 43 : 45/47).
De profeet Alma wapende zijn volk en leidde het persoonlijk in een burgeroorlog tegen een goddeloze koning, die zich van de troon had meester gemaakt. Over één van de veldslagen lezen we:

„En Alma en Amlici streden met „elkander met het zwaard, man „tegen man, en het was een heftige strijd.

„En Alma, een man van God, „werd door een groot geloof gedreven, en riep uit: O Heer, wees „mij genadig en spaar mijn leven, „opdat ik een middel in Uw handen moge worden om dit volk te „redden en te bewaren.

„Toen Alma deze woorden had „gesproken, streed hij wederom „met Amlici en hij werd versterkt,

„zodat hij Amlici met het zwaard „versloeg.”

De Nephietische zendeling Ammon aarzelde niet om de eigendommen, die aan zijn zorgen waren toevertrouwd te verdedigen, zelfs niettegenstaande een dergelijke verdediging het bloedvergieten van hen, die hem aanvielen, ten gevolge had. (Zie Alma 17 : 25—39).

De Nephietische gouverneur, Pahoran, rechtvaardigt in een brief aan de grote generaal Moroni het bloedvergieten bij oorlogvoeren in de volgende woorden:

„Zie, wij zullen goddeloosheid tot „bloedvergietens toe tegengaan. „Wij zouden het bloed der Lamaniëten niet vergieten, indien zij in „hun eigen land zouden blijven. „Wij zouden het bloed van onze „broeders niet vergieten, indien „zij niet in opstand zouden komen „en het zwaard tegen ons opnemen.

„Wij zouden onszelf aan het juk „der slavernij onderwerpen, indien „het met de rechtvaardigheid van „God overeenstemde, of indien Hij „ons zou gebieden aldus te doen. „Doch zie, Hij gebiedt ons niet „onzelf aan onze vijanden te onderwerpen, maar ons vertrouwen „in Hem te stellen, en Hij zal ons „verlossen. Laten wij daarom, mijn „geliefde broeder Moroni, het „kwaad tegengaan, en dat kwaad, „dat wij niet met woorden kunnen „bestrijden, zoals opstanden en „verdeeldheden, laten wij dat met „het zwaard tegengaan, opdat wij „onze vrijheid mogen behouden, „zodat wij ons in het grote voorrecht van onze kerk en in de zaak „van onze Verlosser en onze „God mogen verheugen.” (Alma 61 : 10/14).

*God helpt de rechtvaardigen
in hun strijd*

De Nephieten hadden geleerd, dat God hun in de krijg bij zou staan, wanneer zij uit zelfverdediging strede:

„Nu, de Nephieten hadden geleerd, zich tegen hun vijanden te verdedigen, ja, zo nodig hun bloed te geven; en hun was eveneens geleerd nimmer enige ergerenis te geven en nimmer het zwaard op te nemen, tenzij het tegen een vijand was en uit zelfverdediging.

„En dit was hun geloof, dat God hun voorspoed in het land zou geven, wanneer zij aldus handelden, of met andere woorden, dat, indien zij getrouw waren in het onderhouden van de geboden Gods, Hij hun welvaart zou geven, hen zou waarschuwen om te vluchten of zich voor de oorlog voor te bereiden, naar gelang er gevaar dreigde.” (Alma 48 : 14—15).

De manier waarop God de rechtvaardigen hielp in hun veldslagen is heel belangwekkend:

„En dat God hun tevens zou bekendmaken, waarheen zij moesten gaan, om zich tegen hun vijanden te verdedigen, en de Here hen zodoende zou verlossen; en dit was het geloof van Moroni, en zijn hart roemde erin; niet in het vergieten van bloed, maar in goeddoen, in het behouden van zijn volk, in het onderhouden van Gods geboden en in het weerstaan van ongerechtigheden.

„Ja, voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: Indien alle mensen waren geweest, nu waren, of altijd zouden zijn zoals Moroni, dan zouden zelfs de krachten der hel voor

„eeuwig zijn verbroken, ja, de „duivel zou nimmer het hart der „mensenkinderen in zijn macht „hebben.” (Alma 48 : 16/17).

Dat God Zijn profeten niet veroordeelde wegens het opnemen van het zwaard ter verdediging van het leven en de vrijheid, wordt bewezen door het feit, dat Hij Zijn Geest niet aan hen onttrok. Nephi ontving merkwaardige visioenen en bezoeken van engelen, nadat hij de boze koning Laban had gedood. Alma wordt door een engel bezocht, niet lang nadat hij Amlici in de krijg heeft gedood. Ammon is vol van de Geest, zowel tijdens als na zijn strijd met de Lamanietische bandieten. Moroni wordt geleid in de strijd door de Geest Gods welke hem van de bewegingen van de vijand op de hoogte houdt.

*De Rechtvaardigen kunnen in de
strijd gedood worden*

In een opmerkelijke brief aan Pahoran, gouverneur van de Nephietische landen geeft de profeet-generaal Moroni een antwoord op een vraag, welke de moeder van elke soldaat stelt: „Zal God toestaan, dat een rechtvaardige jongen op het slagveld wordt gedood?” Enige van de Nephietische ouders moeten dezelfde vraag gesteld hebben, want in zijn brief zegt Moroni:

„Denkt gij, dat het wegens hun „godeloosheid is, dat zovelen van „uw broeders zijn omgebracht? Ik „zeg u: Indien gij dit hebt gedacht, „hebt gij geheel verkeerd gedacht, „want ik zeg u, dat er velen door „het zwaard zijn gevallen, hetgeen „te uwer verdoemenis zal zijn;

„Want de Here staat toe, dat de „rechtvaardigen worden gedood, „opdat Zijn rechtvaardigheid en

„oordeel over de goddelozen mo-
gen komen; daarom behoeft gij
„niet te denken, dat de rechtvaar-
digen zijn verloren, omdat zij
„worden gedood; maar ziet, zij
„gaan in de rust van de Here, hun
„God, in.” (Alma 60 : 12/13).

Moroni verwachtte niet de hulp
van God, tenzij het volk getrouw
zou blijven aan de rechtvaardige
zaak.

„Ziet, ik zeg u, dat ik ten zeerste
„vrees, dat de oordelen Gods over
„dit volk zullen komen wegens
„hun grote onachtzaamheid, ja ten
„gevolge van de onachtzaamheid
„van onze regering en haar grote
„verwaarlozing van haar broede-
ren, ja, van hen, die zijn gedood.”
(Alma 60 : 14).

*God zal de vrije wil van de mens
niet wegnemen*

Wanneer het bloed en de slach-
ting van de oorlog zich over de
aarde verspreidt, zijn er altijd men-
sen, die onmiddellijk het bestaan
ontkennen van een God, die geen
einde wil maken aan een dergelijke
wreedheid en uitmoording. Waar-
om laat een rechtvaardige God
toe, dat de onschuldigen worden
gedood?

Wederom verstrekt het Boek van
Mormon het antwoord. God wil
de mensen hun vrije wil niet af-
nemen. De mensen kunnen hun
vrije wil misbruiken. Zij kunnen in
het uitoefenen hiervan vleselijk,
zinnelijk en duivels worden. Zij
kunnen hun naburen een oorlog
aandoen en de onschuldigen ter
dood brengen, maar indien de vrije
wil wordt belemmerd, dan wordt
de hele doelstelling van het leven
te niet gedaan en is er geen voor-
uitgang mogelijk. De wet wordt
heel duidelijk uiteengezet door

Vader Lehi, toen hij tot zijn zonen
sprak:

„En in de volheid der tijden komt
„de Messias, opdat Hij de mensen-
„kinderen van de val moge ver-
„lossen. En omdat zij van de val
„zijn verlost, zijn zij voor eeuwig
„vrij geworden, kennende goed en
„kwaad, om zelfstandig te hande-
„len, behalve door de straf der wet
„in de grote en laatste dag, naar
„de geboden, die God heeft ge-
„geven. Daarom zijn de mensen
„vrij naar het vlees, en wordt hun
„alles gegeven, wat voor de mens
„heilzaam is. En zij zijn vrij te kie-
„zen; vrijheid en eeuwig leven
„door de grote bemiddeling voor
„allen, of gevangenschap en dood
„naar de slavernij en macht des
„duivels; want hij tracht alle men-
„sen even ellendig te maken als
„hij zelf is.” (II Nephi 2 : 26/27).

Samuel, de Lamanietische profeet,
onderricht dezelfde leerstelling:

„En gedenkt, gedenkt, mijn broe-
„deren, dat een ieder, die verloren
„gaat, door zichzelf verloren gaat;
„en dat een ieder, die ongerechtig-
„heid bedrijft, het jegens zichzelf
„bedrijft; want ziet, gij zijt vrij, het
„is u vergund om voor uzelf te
„handelen; want ziet, God heeft u
„kennis gegeven en u vrij gemaakt.
„Hij heeft het u gegeven goed
„van kwaad te kunnen onderschei-
„den; en Hij heeft het u gegeven
„het leven of de dood te kunnen
„kiezen; en gij kunt het goede doen
„en tot het goede worden hersteld,
„of het goede tot u hebben her-
„steld; of gij kunt het kwade doen
„en het kwade tot u hebben her-
„steld.” (Helaman 14 : 30/31).

Gedurende de zendingsarbeid van
Alma en Amulek in het land van
Ammonihah werden zij gevangen
genomen en gedwongen het ver-

branden bij te wonen van hen, die zij hadden bekeerd:

„En toen Amulek zag, hoe de „vrouwen en kinderen leden, die „door het vuur werden verteerd, „leed ook hij, en zeide tot Alma: „Hoe kunnen wij dit verschrikke- „lijk tafereel aanschouwen? Laten „wij daarom onze handen uitstrek- „ken en de kracht Gods uitoefe- „nen, die in ons is, en hen uit de „vlammen redden.

„Doch Alma zeide tot hem: De „Geest weerhoudt mij om mijn „hand uit te strekken; want zie, de „Here neemt hen tot Zich in „Heerlijkheid; en Hij laat toe, dat „zij deze dingen doen, of dat het „volk hun dit volgens de verstokt- „heid van hun hart aandoet, opdat „de oordelen, die Hij in Zijn toorn „op hen zal uitstorten, rechtvaar- „dig mogen zijn; het bloed der on- „schuldigen zal als een getuigenis „tegen hen staan, ja, en ten laat- „sten dage luide tegen hen roe- „pen.” (Alma 14 : 10/11).

Het antwoord van Alma raakt de kern van het gehele vraagstuk. God wil niet tussenbeide komen, waar het de vrije wil van Zijn kinderen aangaat, opdat zijn oordelen rechtvaardig zullen zijn.

Daarom kunnen wij ook niet van Hem verwachten, dat Hij om de zelfde reden oorlogen en kwaad zou doen ophouden. Maar de wet van compensatie geeft ook de bozen hun verdiende loon. Deze wet wordt duidelijk gesteld door Mormon:

„Doch ziet, de oordelen Gods zul- „len de goddelozen overvallen, en „door de goddelozen worden de „goddelozen gestraft; want het zijn „de goddelozen, die het hart der „mensen tot bloedvergieten aan- „zetten.” (Mormon 4 : 5).

Oorlogen doen de volkeren zich van God afkeren

Mormon merkte op, dat oorlogen ontstonden door de slechtheid der mensen en dat zij zowel het leven als het geloof vernietigen.

Men kan misschien veronderstel- len, dat de armoede en ellende, die uit de oorlog voortvloeien de men- sen tot God zouden doen terug- keren, maar luistert dan eens naar de woorden van een grote waarnemer van de groei en val der vol- keren:

„En toen ik, Mormon, hun ge- „klaag, getreur en smart voor de „Here bemerkte, begon ik mij in- „wendig te verheugen, omdat ik „de barmhartigheid en lankmoe- „digheid des Heren kende, en „daarom veronderstelde, dat Hij „barmhartig jegens hen zou zijn, „zodat zij wederom een rechtvaar- „dig volk zouden worden.

„Doch ziet, deze, mijn vreugde, „was ijdel, want hun droefheid „was niet tot bekering wegens de „goedheid Gods, maar het was „meer de droefheid van de ver- „doemde, want de Here wilde hen „niet altijd toestaan, vermaak in „zonde te vinden.

„En zij kwamen niet tot Jezus met „een gebroken hart en een ver- „slagen geest, maar zij vervloekten „God, en wensten te sterven. Niet- „temin wilden zij met het zwaard „voor hun leven strijden.

„En ik werd wederom door mijn „verdriet aangegrepen, en ik zag, „dat de dag der genade voor hen „zowel voor het tijdelijke als voor „het geestelijke voorbij was; want „ik zag duizenden hunner neder- „gehouden in openlijke opstand „tegen hun God, en als mest op „het land opgehoopt. En aldus „waren er driehonderd en vier

„en veertig jaren voorbijgegaan.”
(Mormon 2 : 12/15).

Dit is ook waar in onze dagen. De twee wereldoorlogen hebben de kerken in Europa bijna leegge-
maakt en op een nog lager peil
gebracht.

Waar zal de Kerk staan?

Wat nu zal het standpunt zijn van de Kerk ten tijde van oorlog? Het is duidelijk, dat de Kerk al haar invloed moet aanwenden om een oorlog tussen naties en personen te vermijden. Dit kan het beste worden gedaan door het Evangelie van Jezus Christus aan alle mensen door voorschrift en voorbeeld te prediken, opdat de mens-

heid de vrede moge gaan liefhebben en de oorlog verafschuwen.

Maar de Kerk gelooft ook in het recht om het leven en de vrijheid te behoeden en zal haar leden aanmoedigen om te vechten voor het behoud hiervan tegen aanvallende volkeren.

Verder kan een lid van de Kerk, die wordt opgeroepen om zijn vaderland in de zaak der vrijheid te dienen, de oorlog ingaan met het vertrouwen, dat zolang zijn verlangens rechtvaardig zijn, Gods Geest hem niet zal verlaten, en dat, indien de dood hem op 't slagveld zou overvallen, hij door die God zal worden ontvangen, Die hem het leven gaf.

GOED EN KWAAD.

*Hebt wel een hekel aan het kwaad
Maar niet aan hem die het kwaad doet.
Als gij de kwaadbedrijver haat
Dan maakt gij hem daarmee niet goed.
Maar als gij hem slechts merken laat
Dat liefde woont in uw gemoed,
Dan haat en laat hij moog'lijk 't kwaad
En doet met moed, zijn best voor 't goed.*

Maria Veenendaal.

VERSLAG

van de Algemene Zendingsconferentie
naar aanleiding van het bezoek van President
David O'McKay op Vrijdag 13 Juni, in het
Palace-Gebouw Zomerhofstraat 15, Rotterdam.

*

Het geluk van een mens is op deze aarde nimmer volmaakt. Een oud gezegde, dat ook ditmaal werd bewaarheid. Met welk een enthousiasme trokken wij niet op die avond van de 13de Juni Rotterdamwaarts, vol verlangen naar het ogenblik, waarop wij het aardse Hoofd der Kerk zouden zien en horen!

Laat mij er onmiddellijk bijvoegen, om' alle misverstand te voorkomen, dat dit verlangen volkomen in vervulling is gegaan en wel zo, dat wij elkander na afloop met schitterende ogen begroetten en zeiden: „Wat is dit een prachtige avond geweest! . . . Jammer alleen, dat het zo erg warm was.“ Inderdaad,

het was warm in de zaal, te warm. De oorzaak laat ik in het midden; de zaal was voor de 1024 aanwezigen eigenlijk te klein. De meesten wuifden zich met hun zakdoeken enige koelte toe en ook de grijze President moest zich enige malen het voorhoofd afwissen. Des te meer bewondering hadden wij voor zijn toespraak, welke elders in dit nummer in zijn geheel is afgedrukt.

De vergadering, die onder leiding stond van de President der Nederlandse Zending, Ouderling Don van Dam, nam ten 8 uur 10 een aanvang. Na het welkomstwoord van President van Dam, werd door de aanwezigen lied 60 staande ge-

zongen, waarna Ouderling Poolman, President van de Haagse Gemeente, voorging in gebed. Onder de bekwame leiding van Broeder de Haas zongen de gecombineerde koren van Amsterdam, Den Haag, Utrecht en Rotterdam daarna het lied „Hoog op der Bergen Kruin“. President van Dam, als eerste spreker, behandelde het onderwerp: „Luistert naar de woorden der Profeten, weest het Evangelie gehoorzaam“.

Voor een aardig intermezzo zorgde Zuster Maatje M. D. Schouten, Presidente van de Z.H.V. in Nederland, die op beminlijke wijze onze gasten elk een bord Delfts Blauw aanbood.

Het onderwerp van de tweede spreekster, Zuster Mildred McKay, wier toespraak door Oud. Jongkees werd vertaald, was: „Leert uw kinderen door eigen voorbeeld“.

Ondanks de heersende hitte in de zaal bracht het zendelingen-kwartet vervolgens het schone lied „Sweet Story of Old“ op voortreffelijke wijze ten gehore.

De derde spreker van deze avond, Ouderling Lawrence McKay, sprak over de nutteloosheid van electrische krachtbronnen, wanneer geen verbinding met die bronnen tot stand komt. Zo is ook de

mens geestelijk dood zonder contact met de geestelijke krachtbron. Gehoorzaamheid brengt dat contact.

Ouderling Jongkees bracht zijn woorden in het Nederlands over. Het Koor zong na deze toespraak: „Lof tot de grote Redder“.

Zuster Emma McKay, wier woorden door Zuster Addy Gyr werden vertaald, sprak daarna over de taak van de Z.H.V. die hoofdzakelijk bestaat uit het verlenen van hulp en bijstand en het verichten van zendingswerk door voorbeeld.

Het zendelingenkwartet zong nu het schone en altijd weer ontroerende lied: „Oh my Father“. Deze vocale bijdrage werd gevolgd door een zangsolo van Zuster W. Schouten uit New-York: „I walked in the Garden alone“.

De toespraak van President David O'McKay, die door Ouderling John Siphema werd vertaald, vormde het hoogtepunt van deze avond.

Na slotlied 49, dat door de gemeente, ondanks de temperatuur, met geestdrift staande werd gezongen, sloot Ouderling Kenneth J. Nielson, districtspresident van Amsterdam, deze zeer belangrijke en zegenrijke vergadering met dankzegging.

LEVENSWIJSHEID.

wat wij in het leven het meest nodig hebben is
iemand, die er ons toe brengt, te doen waartoe
wij in staat zijn.

EMERSON.

VERSLAG VAN DE HAAGSE DISTRICTS-CONFERENTIE

Zondag 29 Juni 1952 in het Parkhotel, Molenstraat 53 te Den Haag.

In de voor Kerkconferenties tamelijk goed geëigende bovenzaal van het Parkhotel in de Molenstraat te Den Haag, nam de morgendienst van de eerste halfjaarlijkse districtsconferentie ten 10 uur een aanvang met het zingen van het lied „OH PRAISE YE THE LORD”, dat door het bekende zendelingenkwartet ten gehore werd gebracht, nadat de districts-president, Ouderling Wm. H. Matthews, de aanwezigen hartelijk welkom had geheten. Ouderling G. Olie ging voor in gebed. Vervolgens werd door de aanwezigen lied 22 uit de zangbundel gezongen. De eerste drie sprekers waren achtereenvolgens: Ouderling Parley O. Rose, Ouderling Boudewijn Jelderda en Louise J. M. Bos. Het kwartet zong vervolgens het lied „Invictus”, waarna als sprekers optraden Ouderling Don W. Rapiër en Roy F. Molen.

Als tussenlied werd lied 119 gezongen. Na dit lied voerden achtereenvolgens het woord: Ouderlingen A. D. Jongkees, Donald A. Crofts, Rinze Schippers, J. C. H. Poolman, James D. Condie en R. Wm. Bradford. Deze morgendienst werd besloten met het lied „Oh my Father”, door het zendelingenkwartet gezongen en met dankzegging door Ouderling Charles R. Hobbs.

De middagdienst, die om 3 uur begon, werd met een woord van welkom door de districts-president, Ouderling Wm. H. Matthews, geopend, waarna de aanwezigen staande het lied 66 uit de zangbundel zongen. Broeder C. Bovet uit Delft ging voor in gebed. Het Haagse zangkoor zong daarna het door Broeder J. B. Bos gedichte en door Broeder Nico Snel gecomponeerde lied „JEHOVA EER”.

Zoals gedurende Conferenties gebruikelijk, werden de autoriteiten der Kerk aan de leden ter ondersteuning voorgesteld. Ouderling Jack van Rij verrichtte deze taak, waarna hem het woord voor een toespraak werd verleend. Nadat Ouderling Arlin L. Glines en Zuster Gay Folkerts het woord hadden gevoerd, werd deze serie toespraken onderbroken door het kwartet, dat het lieflijke „Sweet Story of Old” zong.

Achtereenvolgens verschenen nu op het podium: Ouderling Harry L. Tarr, Zuster Jessie Sieverts, Ouderling Arnold Sieverts.

Vervolgens werd Zuster Daryl van Dam, de oudste dochter van President van Dam, op het podium geroepen en tot ons aller prettige verrassing gaf zij in goed Nederlands een — uiteraard korte — toespraak, een aardige praestatie na zo'n kort verblijf in dit land.

Na een solo van Zuster W. Schouten uit New-York, hoorden wij van de districts-president, Ouderling Wm. H. Matthews en van de Zendingspresident, Ouderling van Dam.

Nadat het koor lied 208 uit de zangbundel had gezongen, werd deze middagdienst met dankzegging besloten, waarin broeder Bernard uit Leiden voorging.

KORTE MEDEDELINGEN.

Zuster Louise J. M. Bos aangesteld als overzienster van het Jeugdwerk voor de Zending, correspondentie-adres Laan van Poot 292, Den Haag.

Henry W. Bement aangesteld als assistent van de Zending Overziener voor Zondagsschool en O.O.V. Roy F. Molen.

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster“ voor onze zonnige jeugd.

Redactie adres: LAAN VAN POOT 292, DEN HAAG.

LEO heeft hondenzorgen

door Helen Fitcher.

Leo had haast om thuis te komen. Hij wilde Bobbie graag wat van het nieuwe hondenvoer geven, dat hij juist gekocht had. Hij fietste hun laantje in en zette zijn fiets tegen het huis.

„Bobbie! Bobbie!“ riep hij. Natuurlijk was Bobbie niet zijn eigen hond. Hij behoorde aan zijn neefje Jan. Leo paste alleen maar op hem zo lang Jan met vakantie was. Als hij goed op Bobbie paste, mocht hij misschien wel een hondje voor zichzelf kopen in de dierenwinkel. „Kom, Bobbie,“ riep Leo weer. Maar Bobbie kwam niet. Hij stond niet aan zijn ketting te trekken bij het hondenhok. Er was inderdaad helemaal geen ketting meer. Zowel de ketting als Bobbie waren verdwenen.

„Bobbie!“ riep Leo weer, fluisterend bijna dit keer. Zou Bobbie weggelopen zijn? Leo beet op zijn lip en keek vlug de tuin rond. Misschien lag hij onder de veranda te slapen of in de koele schaduw van de seringboom. Maar Bobbie was nergens in de tuin te vinden! Op dat ogenblik hoorde Leo een vlug krabbelend geluid. Vlug keek hij over de witte houten schutting in de tuin van Mevrouw Nelson. Daar stond Bobbie uit alle macht in de grond te krabbelen. Hij

groef de planten uit van Mevrouw Nelson! De aarde vloog naar alle kanten vanonder zijn krabbelende poten vandaan.

„Bobbie! Laat dat!“ riep Leo scherp.

Bobbie hield op met graven en sprong over de schutting. Hij kwam aangerend en sprong tegen Leo op. Hij wilde een partijtje vechten, zoals ze zo vaak deden. Maar Leo was in geen bui om te spelen. Hij keek over de schutting naar wat er van Mevrouw Nelson's bloemen was overgebleven. De grote gele viooltjes lagen verspreid over de grond. De rose petunia's lagen verlept en geknakt en van de wortels weggerukt.

„O, Bobbie,“ zei Leo bedrukt. „Waarom heb je dat gedaan?“

Bobbie blafte alleen maar of het een grapje was. Leo bracht hem naar het hondenhok en legde hem vast. Toen ging hij op het gras zitten om na te denken.

„Daar ik op je moet passen,“ zei Leo, „zal ik ook wel verantwoordelijk zijn voor wat je doet. Het ergste is, dat het de mooiste viooltjes en petunia's van Mevrouw Nelson zijn. Ik zag, dat ze ze aan de dames van haar tuinvereniging liet zien. O, Bobbie! Waarom heb je niet het onkruid uitgegraven, in

plaats van de mooiste bloemen van Mevrouw Nelson?!"

Bobbie begon een beetje sip te kijken om wat hij gedaan had. Hij kwispelde met zijn staartje en probeerde Leo's gezicht te likken.

„Ik denk, dat ik maar wat nieuwe planten voor Mevrouw Nelson moet kopen,” zei Leo ten slotte. „Ik zag er op de markt. Maar dat zal me al mijn geld kosten. Mijn geld voor de hond. Dat had ik opgespaard om die kleine collie uit de dierenwinkel te kopen.”

Toen Leo aan die collie dacht, kreeg hij plotseling een idee. Mevrouw Nelson had ook een collie. Misschien dacht ze wel, dat haar eigen hond die bloemen uitgegraven had. Misschien hoefde hij achteraf toch zijn geld niet voor planten uit te geven. Waarom zou hij aan Mevrouw Nelson moeten vertellen, dat het Robbie was geweest?

Leo ging naar binnen om de zak hondenvoer open te maken.

„Hallo, Leo,” zei moeder, „hoe is het met Bobbie?”

„Hij is bij het hondenhok,” antwoordde Leo, „en ik zal hem wat hondenvoer geven.”

„Dat is fijn,” zei moeder, „je past goed op Bobbie. Ik denk wel, dat je toch dat nieuwe hondje mag kopen.”

Leo's hart begon hard te kloppen. Hij beet op zijn lip en snelde het huis uit. Hij had blij moeten zijn om wat moeder juist gezegd had, maar door de manier, waarop zijn hart begon te bonzen wist hij, dat er iets niet in orde was. Hij wist, dat het niet in orde zou zijn vóór hij met Mevrouw Nelson had gesproken.

Flug ging hij naar het huis van Mevrouw Nelson. Hij belde aan vóór hij van gedachten kon veranderen of te bang zou worden.

„Zo, dag Leo,” zei Mevrouw Nelson, „kom binnen.”

„Graag,” zei Leo, „of misschien is het beter, dat u even naar buiten komt.” Hij beet op zijn lip en keek naar de grond. „Mijn hond Bobbie heeft in uw bloembedden huisgehouden.”

„Dat zag ik zojuist,” antwoordde Mevrouw Nelson. „Eerst dacht ik, dat mijn eigen hond het had gedaan. Toen wist ik, dat ze het onmogelijk vandaag gedaan kon hebben. Kom maar mee, dan zal ik je laten zien waarom.”

Leo volgde Mevrouw Nelson naar de achter-veranda. Daar was haar hond met drie kleine jongen.

„Oh!” riep Leo uit. Hij ging op zijn knieën bij de kleintjes liggen.

„Wat een zacht velletje hebben ze!” Eén was prachtig kaneelbruin. Die zag er net zo uit als welke hij graag bij de dierenwinkel wilde kopen.

„Lettie was vandaag met haar jongen bezig,” zei Mevrouw Nelson. „Ik wist dus, dat zij de bloemen niet kon hebben uitgegraven.”

„Nee,” zei Leo ernstig, „het was mijn hond. Of eigenlijk niet mijn hond. Hij is van mijn neef Jan. Maar ik pas op hem zo lang Jan weg is. Het spijt me van de bloemen. Ik zal wel weer nieuwe planten voor u kopen. Ik zag er op de markt staan.”

Leo hield op. Hij hoopte, dat ze zou zeggen, dat hij daarvoor zijn geld niet behoefde uit te geven. Maar in plaats daarvan zei ze: „Wel Leo, dat zou aardig zijn. Ik zou het fijn vinden als ik weer wat nieuwe planten kreeg.”

„Goed,” zei Leo langzaam. Het was alsof hij afscheid nam van de collie in de dierenwinkel. „Ik zal naar huis gaan en het geld halen.” „Mooi,” zei Mevrouw Nelson, „en

als je thuis bent, vraag dan aan je moeder, of jij één van deze kleintjes zou mogen hebben.”

„Oh!” riep Leo uit. Gedurende één ogenblik was hij tē verbaasd om iets anders te kunnen zeggen.

„Oh!” zei hij weer. „Bedoelt u — bedoelt u, dat ik er één mag hebben?”

„Zeker, bedoel ik dat,” antwoordde Mevrouw Nelson glimlachend.

„Als Bobbie weer weg is zul je

graag een hondje voor jezelf willen hebben — ééntje, die je kunt leren geen planten uit te graven!”

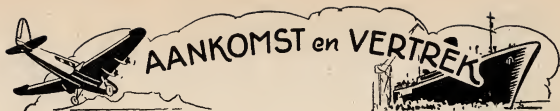
„Oh,” riep Leo blij uit. „Reusachtig, Mevrouw Nelson. Welbedankt, hoor! Dank u wel!”

Leo holde weg. Hij kon nauwelijks wachten om het zijn moeder te vertellen. Hij kon nauwelijks wachten om de planten te kopen. Hij kon nauwelijks wachten om zijn eigen hondje thuis te brengen!

*De zon, de maan en de sterren,
Lij schijnen ook voor mij
Al zijn zij nog zo verre
Lij brengen mij God nabij*

Evert Jansen

AANKOMST en VERTREK

Joel K. Mellor, Idaho Falls, Idaho.

Aangekomen: 5 December 1949.

Vertrokken: 17 Juni 1952.

Werkzaam geweest: Vlaardingen, Enschede, Amsterdam Noord als G.P.

*

Harold A. Wood, Holden, Utah

Aangekomen: 5 December 1949

Vertrokken: 17 Juni 1952.

Werkzaam geweest: Deventer, Meppel, Hilversum, Mechelen, Antwerpen, Gouda als G.P.

*

Randolph de Man Bergesen, Salt Lake City, Utah

Aangekomen: 5 December 1949

Vertrokken: 17 Juni 1952.

Werkzaam geweest: Rotterdam, Middelburg, Leeuwarden, Delft, Den Haag, Zwolle als G.P. Gouda als G.P.

*

Lynn Pendleton, Provo, Utah

Aangekomen: 5 December 1949

Vertrokken: 17 Juni 1952.

Werkzaam geweest: Haarlem, Den Haag, Leiden als G.P. Rotterdam Zuid als G.P.

*

Floyd W. Crump, Spanish Fork, Utah

Aangekomen: 5 December 1949

Vertrokken: 17 Juni 1952.

Werkzaam geweest: Amsterdam, Voorburg, Deventer, G.P. van Deventer, Hilversum, Utrecht als D.P.

*

Robert L. Kendall, Weiser, Idaho

Aangekomen: 14 December 1949

Vertrokken: 17 Juni 1952

Werkzaam geweest: Amsterdam, Groningen, Enschede als G.P.

*

Gerrard B. Denkers, Salt Lake City, Utah

Aangekomen: 1 Januari 1950

Vertrokken: 17 Juni 1952

Werkzaam geweest: Rotterdam Zuid, Den Haag, Hilversum, Almelo als G.P. Rotterdam Zuid als raadgever van Gemeente Pres.

*

James C. Roberts, Layton, Utah

Aangekomen: 1 Januari 1950

Vertrokken: 17 Juni 1952

Werkzaam geweest: Amsterdam, Delft, Apeldoorn, G.P. van Apeldoorn, Arnhem als raadgever van D.P.

*

Le Grand S. Neerings, Salt Lake City, Utah

Aangekomen: 20 Februari 1950

Vertrokken: 17 Juni 1952

Werkzaam geweest: Amsterdam, Den Helder, Zutphen, Utrecht.

*

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

OVERGEPLAATST:

Nicholas VanderLinden van Rotterdam N. naar Groningen als G.P.
 Stephen L. van Wagenen van Zaandam naar Arnhem als G.P. van Nijmegen.
 Willem A. Dinkelman van Amsterdam naar Alkmaar als G.P.
 Kenneth D. Johnaon van Alkmaar naar Den Helder als G.P.
 Ralf L. Pollei van Amsterdam naar Gent als G.P.
 Calvin K. Smith aangesteld als G.P. van Gent.
 Rey L. Duffin van Zeist naar Zaandam als G.P.
 John D. Zeeman van Schiedam naar Zeist als G.P.
 Homer L. Jensen van Groningen naar Schiedam.
 Harvey C. Willardson werkt nu met Abraham Romeijn in Rotterdam N.
 Jacob J. Mulder van Rotterdam N. naar Vlaardingen met Paul H. Tanner.
 Hermann J. Bender van Arnhem naar Den Haag met Richard G. Taylor.
 Donald A. Crofts van Den Haag naar Dordrecht als G.P. met Melvin De Young.
 Leo W. Whitlock van Dordrecht naar Amsterdam.
 Thomas P. Vuyk van Nijmegen naar Amsterdam.
 Glen I. Israelsen is raadgever geworden van D. P. William Matthews te Den Haag.
 Rulon E. Ames van Rotterdam Zuid naar Leeuwarden als D.P.
 Abraham Romeijn van Amsterdam naar Den Haag als Assistentie Jeugdwerk en O.O.V.
 met Louise J. M. Bos.
 Gay Folkerts van Den Haag naar Haarlem met Cecil Ripplinger en Eleonore Schippers.

IN ^{de} HET PRIESTERSCHAP OPGENOMEN:

Hartman, Hendrikus, als Priester, 15 Juni 1952 te Utrecht. ✓
 Bredewoud, Adrianus Gerardus, als Leraar, 8 Juni 1952 te Utrecht.
 Van Ree, Cornelis Johannes, als Leraar, 8 Juni 1952 te Utrecht.
 Wiesman, Heinz Helmut Alfred, als Leraar, 8 Juni 1952 te Utrecht.
 De Haas, Jan Gerhard, als Leraar, 8 Juni 1952 te Utrecht.
 Koense, Jan Marinus, als Leraar, 15 Juni 1952 te Utrecht.
 Van Goolen, Frans, als Leraar, 15 Juni 1952 te Mechelen, België.
 Stevens, Laurent, als Diaken, 15 Juni 1952 te Mechelen, België.
 De Wolf, Jan, als Ouderling, 7 April 1952 te Den Haag. ✓
 Portielje, Cornelis Wilhelmus Ludovicus, als Diaken, 28 Juni te Den Haag.
 Bekker, Wilhelm Johann, als Diaken, 29 Juni 1952 te Rotterdam Zuid.
 Van 't Wout, Johan George, als Leraar, 29 Juni 1952 te Rotterdam Zuid.
 Van Tienderen, Hendrik, als Leraar, 29 Juni 1952 te Rotterdam Zuid.
 Brijns, Leendert Hendrikus, als Leraar, 29 Juni 1952 te Rotterdam Zuid.
 Brijns, Arie, als Diaken, 29 Juni 1952 te Rotterdam Zuid.
 De Jong, Teunis, als Priester, 29 Juni 1952 te Dordrecht. ✓
 De Zeeuw, Pieter, als Priester, 29 Juni 1952 te Dordrecht. ✓
 Zandee, Cesar Nico, als Leraar, 29 Juni 1952 te Dordrecht.
 Stigter, Bastiaan, als Diaken, 29 Juni 1952 te Dordrecht.
 Vernes, Hendrik, als Diaken, 29 Juni 1952 te Dordrecht.
 Van Schelt, Jacob, als Diaken, 29 Juni 1952 te Dordrecht.
 Van der Mijle, Jacob, als Priester, 29 Juni 1952 te Dordrecht. ✓

VERTROKKEN:

Koense, Jan Marinus, van Utrecht naar Provo, Utah. ✓
 Koense, Wilhelmina, van Utrecht naar Provo, Utah. ✓
 Koense, Jan Marinus Antonius, van Utrecht naar Provo, Utah. ✓
 Koense, Robert, van Utrecht naar Provo, Utah. ✓
 Koense, Peter, van Utrecht naar Provo, Utah. ✓
 Van Hattum, Johannes, van Utrecht naar Bountiful, Utah.
 Van Hattum, Johanna B. V. Berrens, van Utrecht naar Bountiful, Utah.
 Boucher, Theophilis, van Antwerpen naar Salt Lake City, Utah.
 Tierens, Francine Maria Elizabeth, van Antwerpen naar Salt Lake City, Utah. ✓

„De Ster“

- ✓ Van Blankenstein, Marinus, van Rotterdam Zuid naar Calgary, Alberta, Canada.
- ✓ Van Blankenstein, Jeanne Maria Schouten, van Rotterdam Z. naar Calgary, Alberta, Canada.
- ✓ Van Blankenstein, Jeanne Maatje Elisabeth, van Rotterdam Z. naar Calgary, Alberta, Canada.
- ✓ Vermaat, Cornelis Leendert, van Rotterdam Zuid naar Calgary, Alberta, Canada.
- ✓ Evenhuis, Rudolfina Maudi, van Groningen naar Windsor, Canada.
- ✓ Hoeksema, Geertje Hendrika Evenhuis, van Groningen naar Windsor, Canada.

GEDOOPT:

Vermeulen, Magdalena Emiliana Ludovia Daese	15 Juni 1952	Gent, België
Everaert, Germana Grijp	15 Juni 1952	Gent, België
Everaert, Leon Bernard	15 Juni 1952	Gent, België
Everaert, Andries Maurice Medard	15 Juni 1952	Gent, België
Everaert, Erwin Desire Medard	15 Juni 1952	Gent, België
Verschuren, Jan Hendrik	15 Juni 1952	Gent, België
Van der Laan, Willem Albert	26 Juni 1952	Den Haag
Van der Laan, Catharina Margaretha Kempees	26 Juni 1952	Den Haag
Van Leeuwen, Helen Elisa	26 Juni 1952	Den Haag
Van der Steen, Petronella Elizabeth	26 Juni 1952	Den Haag
Van Leeuwen, Philippus Apoloniarus	26 Juni 1952	Den Haag
Hertog, Eileen Stuart Burnett	27 Juni 1952	Den Helder
Molenaar, Teekelina Boon	27 Juni 1952	Den Helder
Gelijkens, Nathalia Joanna Oudiffret	15 Juni 1952	Antwerpen, België
Lietart, Achille Emile	15 Juni 1952	Antwerpen, België
Gelijkens, Edith	15 Juni 1952	Antwerpen, België
Gelijkens, Leonardus	15 Juni 1952	Antwerpen, België
De Wit, Hans Waltherus	26 Juni 1952	Gouda
Mahn, Hendrika Visbeen	26 Juni 1952	Rotterdam Zuid
Zandee, Johan J. C.	26 Juni 1952	Dordrecht
Zandee, Thereseda C. Huibregtse	26 Juni 1952	Dordrecht
Zandee, Ronald	26 Juni 1952	Dordrecht
Van Camp, Jeanne Albertine	20 Juni 1952	Mechelen, België

INGEZEGEND:

Everaert, Helga Martha Simone, 15 Juni 1952 te Gent, België.
Beumkes, Florentje Ida, 4 Mei 1952 te Zutphen.
Bol, Hendrik, 6 Mei 1952 te Groningen.